

SKO.Ke.480/2687/2020

POSTANOWIENIE
z dnia 9 września 2020 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie w składzie następującym:

Przewodniczący: (spr) Ewa Kuncer-Miształ

Członek: Bożena Jabłońska

Członek: Marzena Wesółowska

na podstawie:

-art. 138 § 2 w zw. z art.144 ustawy z dnia 14 .06 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U z 2020 poz. 256 ze zm)

-art. 18 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2020 poz. 1427)

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dn. 09.09.2020 r sprawy z zażalenia Artura Mezglewskiego na postanowienie Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 06.07.2020 r. znak WKs-I.3160.40.2020.HM w przedmiocie stanowiska wierzyciela w sprawie zarzutów zgłoszonych w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tytułu wykonawczego nr SPP/1.114/2020

postanawia

uchyla postanowienie Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 06.07.2020 r. znak

WKs-I.3160.40.2020.HM i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji

UZASADNIENIE

I.

Prezydent Miasta Szczecin, po rozpatrzeniu zarzutu nieistnienia obowiązku zgłoszonego przez Artura Mezglewskiego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tytułu wykonawczego nr SPP/1.114/2020, postanowieniem z dnia 06.07.2020 r. znak WKs-I.3160.40.2020.HM, wydanym na podstawie art. 34 § 1 i § 2 ustawy z dnia 17.06.1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (dalej 'uegz') nie uwzględnił zarzutu nieistnienia opłaty za postój pojazdu o nr rej. LU193AY w strefie płatnego parkowania w dniu 27.10.2016 r

SKO.Ke.480/2687/2020

II.

Na postanowienie Prezydenta Miasta Szczecin zażalenie wniósł Artur Mezglewski, domagając się jego uchylecia w całości oraz uwzględnienia zarzutu. Żalący zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

- naruszenie art. 13b ust. 1 oraz ust. 6 pkt 1 ustawy z dn. 21.03.1985 r o drogach publicznych w zw z § 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dn. 03.07.2003 w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach oraz art. 33 § 1 pkt 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji poprzez ich błędną wykładnię tj wbrew zakazowi per non est dokonanie ich wykładni poprzez uznanie pewnego fragmentu za zbędny , a więc niezawierający treści normatywnej,
- naruszenie art. 7 ust. 1 w zw. z art. 13b ust. 1 oraz ust. 6 pkt 1 ustawy o drogach publicznych w zw. z art. 33 § 1 pkt 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji poprzez ich błędną wykładnię, z której ma wynikać, że znaki informacyjne nie mają charakteru wiążącego oraz że obowiązku określonego zachowania na drodze wynikają wyłącznie z uchwały Rady Miasta,
- wybiórczą i nierzetelną wykładnię uchwały siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dn 09.10.2017 r sygn..II GPS 2/17.

III.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie zważyło i ustaliło, co następuje.

Przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu jest zaskarżone postanowienie Prezydenta Miasta Szczecin w przedmiocie stanowiska wierzyciela w sprawie zarzutów zgłoszonych w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tytułu wykonawczego nr SPP/1.114/2020, uznające zgłoszony przez zobowiązanego zarzut nieistnienia obowiązku opłaty za postój pojazdu w strefie płatnego parkowania za niezasadny. Zobowiązany konsekwentnie podtrzymuje zarzut nieistnienia obowiązku uiszczenia opłaty, a zatem zarzut z art. 33 § 1 pkt 1 uetz, wskazując na brak możliwości pobrania opłaty za postój pojazdu w strefie płatnego parkowania w sytuacji, w której miejsce to jest nie jest oznakowane znakami poziomymi, a jedynie znakami pionowymi. Wierzyciel stanął zaś na stanowisku, że wystarczające jest oznakowanie pionowe, by opłatę taką pobrać.

IV.

Kolejno wyjaśnić więc należy, że zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dn. 21.03.1985 r o drogach

publicznych w brzmieniu obowiązującym do dn. 04.09.2019 r. korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Opłatę pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo (art. 13b ust. 1).

Z kolei w myśl art. 13f ustawy o drogach publicznych za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera się opłatę dodatkową.

Rada gminy (rada miasta) określa wysokość opłaty dodatkowej, o której mowa w ust. 1, oraz sposób jej pobierania. Wysokość opłaty dodatkowej nie może przekroczyć 50 zł (art. 13f ust. 2)

Korzystając z upoważnienia przewidzianego w cytowanym art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy, Rada Miasta Szczecin uchwałą nr XX/564/12 z dn. 25.06.2012 r. ustaliła strefę płatnego parkowania, opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych Miasta Szczecin oraz sposób ich pobierania.

Zgodnie z § 4 cyt. uchwały opłaty za parkowanie w strefie uiszcza się z chwilą rozpoczęcia parkowania poprzez:

- 1) wykup biletu w urządzeniu kasującym przy użyciu monet o nominalach 10 gr, 20 gr, 50 gr, 1zł, 2 zł, i 5 zł lub karty strefowej;
- 2) wykup abonamentu,
- 3) wniesienie opłaty zryczałtowanej,
- 4) wysłanie wiadomości tekstowej SMS.

Bilet, abonament (nalepka), dowód uiszczenia opłaty zryczałtowanej (nalepka), identyfikator usługi SMS (nalepka) umieszcza się za przednią szybą pojazdu samochodowego w sposób umożliwiający kontrolę wniesionej opłaty.

Na podstawie biletu wykupionego w urządzeniu kasującym można parkować w całym obszarze strefy. Po uiszczeniu opłaty za parkowanie urządzenie kasujące dokona automatycznego przeliczania wysokości uiszczonej opłaty na okres parkowania w podstrefach, zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 1.

Opłata abonamentowa za parkowanie w podstrefie A upoważnia do parkowania w całej strefie (§ 6 ust. 4, 8 i 9).

W myśl § 7 za nieopłacone parkowanie pobiera się opłatę dodatkową w wysokości:

- 1) 50 zł,
- 2) 30 zł, jeżeli opłata dodatkowa zostanie wniesiona w ciągu 7 dni od dnia nieopłaconego parkowania.

V.

Przepis art. 13 ust. 1 w zw. z art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych statuuje generalny obowiazek ponoszenia przez korzystajacych z dróg publicznych opłat, w tym z tytułu postoju w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. W myśl zaś art. 13b ust. 6 pkt 1 ustawy o drogach publicznych organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach w uzgodnieniu z zarządcą drogi wyznacza w strefie płatnego parkowania miejsca przeznaczone na postój pojazdów.

Z § 58 ust. 4 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 2310) wynika, że wjazd do strefy płatnego postoju oznacza się znakiem D-44 "strefa płatnego parkowania". Natomiast wyjazd ze strefy płatnego parkowania jest oznaczony znakiem D-45 "koniec strefy płatnego parkowania". Znak D-44 umieszcza się na wszystkich ulicach doprowadzających ruch do obszaru, na którym została ustalona strefa płatnego parkowania. Na tym znaku obok napisu "Postój płatny" wskazuje się sposób wnoszenia opłaty za postój pojazdu samochodowego przez umieszczenie napisu lub symbolu parkometru, karty zegarowej lub biletu. Jeżeli obowiązek wnoszenia opłaty za postój pojazdu samochodowego dotyczy określonych dni roboczych lub godzin, pod napisem "Postój płatny" umieszcza się informację określającą zakres stosowania znaku D-44 (pkt 5.2.50. załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 3.07.2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz.U. z 2019 r. poz. 2311.).

Natomiast w strefie płatnego parkowania określonej znakami D-44 i D-55 miejsca do postoju pojazdu samochodowego wyznacza się znakami pionowymi D-18 "parking" oraz znakami poziomymi - liniami: znakiem P-18 "stanowisko postojowe", P-19 "linia wyznaczająca pas postojowy", P-20 "stanowisko postojowe zastrzeżone "koperta" i P-24 "miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej" (pkt 5.2.50, załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 3.07.2003 r.). Umieszczona pod znakiem D-18 tabliczka T-3a wskazuje koniec miejsca przeznaczonego na postój (§ 52 ust. 3 rozporządzenia z 31.07.2002 r.). W dolnej części znaku D-18 jest dopuszczalne umieszczenie napisu określającego rodzaj parkingu (np. płatny, strzeżony (pkt 5.2.18. załącznika nr 1 do rozporządzenia z 3.07. 2003 r.).

Jednocześnie prawodawca, określając warunki techniczne umieszczania znaków drogowych poziomych, stwierdził, że wspomniane oznakowanie poziome powinno charakteryzować się dobrą widocznością w ciągu całej doby, wysokim współczynnikiem odbłaskowości, również w warunkach dużej wilgotności, zachowaniem minimalnych parametrów odbłaskowości w całym okresie użytkowania (pkt 1.3. załącznika nr 2 do rozporządzenia z dnia 3.07.2003 r.). W pkt 1.2 tegoż załącznika zawarte jest także

ogólne wskazanie, że znakowanie poziome dróg ma na celu: zwiększenie bezpieczeństwa uczestników ruchu i innych osób znajdujących się na drodze, usprawnienie ruchu pojazdów i ułatwienie korzystania z drogi.

VI.

Na tle tych przepisów prawnych pojawiła się kwestia ustalenia prawidłowego rozumienia "wyznaczenia" miejsca postoju w strefie płatnego parkowania tj. czy prawidłowe wyznaczenie miejsca płatnego postoju wymaga zastosowania dwóch znaków: pionowego D-18 i jednego ze znaków poziomych, np. P-18, czy też wystarczający jest tylko jeden znak – pionowy lub poziomy. Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dn. 9.10.2017 r., na którą powołały się zarówno strona, jak i organ I instancji, wskazał, że w tej interpretacji należy również uwzględnić funkcje przypisane tym dwóm rodzajom znaków informacyjnych. Według załączników do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 3.07.2003 r. znaki informacyjne pionowe mają na celu poinformowanie kierujących pojazdami o rodzaju drogi i sposobie korzystania oraz obiektach znajdujących się przy drodze lub w jej pobliżu przeznaczonych dla użytkowników dróg (pkt 5 załącznika nr 1). Znaki poziome dróg służą zaś zwiększeniu bezpieczeństwa uczestników ruchu i innych osób znajdujących się na drodze, usprawnieniu ruchu pojazdów i ułatwieniu korzystania z dróg (pkt 1.2. załącznika nr 2).

W świetle omawianych przepisów prawnych miejsca płatnego postoju wyznaczone w strefie płatnego parkowania to, co do zasady, miejsca podwójnie oznakowane: znakami pionowymi D-18 i znakami poziomymi typu P-18. Niemniej jednak to znaki pionowe informują o sposobie korzystania z drogi i dlatego tym znakom, co trzeba podkreślić, należałoby przypisać rolę decydującą w wyznaczeniu miejsca płatnego postoju. Uzasadniałoby to stwierdzenie, że miejsca postoju oznakowane w strefie płatnego parkowania wyłącznie znakiem poziomym nie spełniają wymagania miejsca wyznaczonego w rozumieniu art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych

VII.

Z powyższego poglądu Naczelnego Sądu Administracyjnego płyną trzy zasadnicze wnioski. Po pierwsze, uchwała zwraca uwagę na koniunkcję pomiędzy znakami pionowymi i poziomymi, wyrażona w zdaniu zawartym w pkt 5.2.50 załącznika nr 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 3.07.2003 r. Wskazuje to, że miejsce dla postoju pojazdu samochodowego wyznaczone jest łącznie obydwoma znakami pionowym i poziomym. Po drugie, w uchwale wprost wskazano, że miejsca płatnego postoju wyznaczone w strefie płatnego parkowania to, co do zasady, miejsca podwójnie oznakowane: znakami pionowymi i poziomymi. Po trzecie, okoliczność, że w uchwale położono nacisk na decydujące

znaczenie znaków pionowych, nie oznacza, że znakom tym nadano znaczenie wyłączne i w związku z tym uchwała sądu wniosek, że niepełna postać konstrukcyjnie w strefie płatnego parkowania wyłącznie znakami poziomymi nie spełniają wymagania miejsca wyznaczonego. W świetle tych uwag należało uznać, że niepełna postać konstrukcyjnie w strefie płatnego parkowania wyłącznie znakami pionowymi również nie spełniają wymagania miejsca wyznaczonego (tak NSA w wyroku z dn. 20.05.2020 r. sygn. I/OiK.1655/2019 - dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/>)

VIII.

Reasumując, z przytoczonych uargumentowań wynika, że prawodawca dopuszcza zamierzanie wykorzystania znaków poziomych jedynie wówczas, gdy ich funkcję zastępuje konstrukcyjne ustalenie stanowisk na wydzielonych parkingach. Zasadność obciążenia użytkownika drogi opłatą za parkowanie w lokalizacjach bez znaków poziomych wymaga zatem wykazania, że pojazd pozostawiony w strefie płatnego parkowania na wydzielonym parkingu, w obrębie którego ustalono konstrukcyjne stanowiska. Prawodawca dopuszczając rezygnację z zastosowania znaków poziomych nakazał zatem, konstrukcyjne ustalenie stanowisk, a nie jedynie wytyczenie rejonu płatnej strefy parkowania przeznaczonego na pozostawianie pojazdów. Owo konstrukcyjne ustalenie stanowisk ma bowiem zastąpić znaki poziome, które - poza zwiększeniem bezpieczeństwa uczestników ruchu i innych osób znajdujących się na drodze oraz usprawnieniem ruchu pojazdów i ułatwieniem korzystania z drogi (pkt 1.2 załącznika nr 2 do rozporządzenia z dnia 3.07.2003 r.) - mają także gwarantować maksymalne wykorzystanie wydzielonych parkingów. Celowi temu służy niewątpliwie wyznaczenie poszczególnych stanowisk postojowych.

IX.

W sytuacji, gdy zobowiązany kwestionuje fakt postoju w miejscu wyznaczonym, organ powinien okoliczność tę wykazać.

Tymczasem analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że organ I instancji nawet nie podjął próby wykazania zasadności dochodzonej opłaty. Wręcz należy zauważyć, że poprzestał na stwierdzeniu, że pojazd był zaparkowany w pasie drogowym ulicy Małopolskiej w miejscu wyznaczonym znakiem D-18 (parking), co potwierdzają zdjęcia ze strony Google Maps, a tym samym podniesiony zarzut był w jego ocenie nieuzasadniony. W kontekście powyższego stwierdzić należy, że ocena zasadności zarzutu zobowiązanego, w którym wskazał on na nieistnienie obowiązku opłacenia wymaga wykazania z odwołaniem się do dokumentacji fotograficznej, że we wskazanym dniu samochód zaparkowano na

stanowisko oznakowanym znakiem poziomym lub ustalonym konstrukcyjnie i oznakowanym znakiem poziomym. Tymczasem z załączonej dokumentacji zdjęciowej takie oznakowanie nie wynika. Na dwóch zdjęciach znajdujących się w aktach sprawy (nie licząc zdjęć załączonych przez zobowiązanego do zatrutów) widnieje samochód zobowiązanego oraz fragment ulicy Małopolskiej z umieszczonym znakiem D-18, przy czym nie sposób na nich ustalić, czy miejsce postojowe było oznakowane znakiem poziomym lub ustalone konstrukcyjnie w inny sposób.

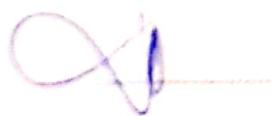
X.

Wierząc, że stanowiąc stanowisko w sprawie zgłoszonych zarzutów jest zobowiązany do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, w sytuacji bowiem, kiedy obowiązek powstaje z mocy prawa, jest to jedyna możliwość obrony swoich praw przez zobowiązanego.

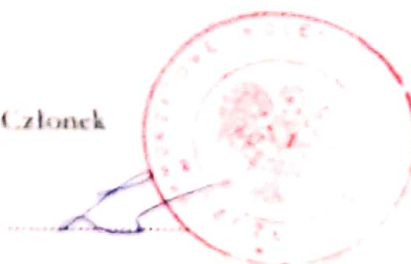
W stanie faktycznym sprawy organ I instancji nie wykazał, że miejsce, w którym znajdował się pojazd zobowiązanego, zostało wyznaczone także znakiem poziomym lub ustalone konstrukcyjnie, koncentrując się wyłącznie na wskazaniu, że miejsce parkowania pojazdu przez zobowiązanego oznaczone było znakiem poziomym D-18. W konsekwencji organ I instancji naruszył przepisy z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, oraz dokonał błędnej wykładni prawa materialnego, a to art. 13b ust. 1 w związku z art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p. przyjmując, że dla oceny postępu na nieruchomości nie było konieczne wykazanie, czy odbywał się on w miejscu do tego wyznaczonym, także znakiem poziomym lub konstrukcyjnie ustalonym.

Rozpoznając ponownie sprawę organ I instancji zbada ponownie zasadność podniesionego zarzutu naruszenia obowiązku. Ustali zatem czy w dacie postępu miejsce zajmowane przez pojazd zobowiązanego było wyznaczone znakiem poziomym lub konstrukcyjnie czy też nie, w tym w oparciu o dokumentację zdjęciową.

Przewodniczący

Członek

Członek

Podleganie:

1. Stronie przysługujące prawo wniesienia na postanowienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie, Plac Stefana Batorego 4, 70 - 207 Szczecin, w terminie 30 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia.
2. Termin do wniesienia skargi uważa się również za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: